

Hans Jacob Lindberg

Ein av dyggastu álitismonnum innanfyri arbeiðarafjöldina er ikki longur ímillum okkum.

Hann er nú farin.

Men minni um hansara dagsverk fyri seg og síni, kammirátar sínar, bygd sína og land verður at liva.

Hans Jacob Lindberg í Trongisvági andaðist fyri nokrum dögum síðani 80 ára gamalur.

Hann var ein av edilingunum, mær var fyri at hitta í arbeiðarafjöldini.

Ruddilgari og ærligari mann í arbeiði, meining og hugsjón enn Hans Jacob Lindberg kundi tú ikki finna.

Hann hevði sína meining, vardi hana og gjørdi tað honum ongan mun, hvat ið stóða hansara kundi koma at kosta honum.

Tað var livið um at gera hjá honum at vera sannur og kunna standa til svars fyri samvitsku síni, Guði og monnum uttan at vera noyddur at bljúgvast.

Hans Jacob Lindberg var álitismaður millum arbeiðsfelagir sínar. Hann var fyrsti formaður Fróðbiar sóknar javnaðarfelags. Hann var ein millum teir 5 fyrstu, sum í einum kjallara uttan um ein kertustubba var við at stovna hitt sterkasta politiska felag, sum hevur verið og er í Føroyum.

Sosialisman, arbeiðarahugsjónirnar um framburð og frigeran av armóðshoftum brann honum og hansara kammirátum í barni.

Í honum var ikki svik.

Eitt tað seinasta, ið Hans Jacob Lindberg, stríðslítt, var at fáa atkvøðuseðil sín greiddan at senda suður.

Hann var Gud-rókin maður. Guds moralar, hin kristna siðamerkingin var honum ikki á skráðuni bara, men hevði súrgað allan hansara karakter.

Hjá honum var hitt kristna krav ið um at vera ærligur og sannur so djúpt og órongiligt í lyndi grívið, at tað var fyrirmyndandi at vera saman við honum. Eg kann ikki annað, nú eg siti og lati minni miðt ganga um gøtur Hans Jalobs, taka fram, hvussu ruddilgur hann var í t. d. skattainntøkuuppgávu, meðan hann sjálv-

Sjálvsuggi við lít

Johan Poulsen fólkatingsmaður takkar sambandsvejarunum fyri atkvøðurnar, sambandsflokkurin fekk og serliga fyri tær hann sjálvur fekk.

Hetta er somiligt og rimiligt.

Men harra fólkatingsmaður er tað ikki nakað margháltligt at siga, at javnaðarflokkurin tó hevur ikki meira enn staðið seg til valið, um vit, sum tygum halda vera at rettmeta fólkatingsvejaratalið, ið flokkurin fekk, við hansara veljaratal til seinasta lögtingsval og í sama andardrátti halda vera beint at meta veljaratalið til fólkatingsvalið hjá sambandsflokkinum og hinum flokkunum við veljaratalið hjá somu flokk um til fólkatingsvalið 1957.

Er tað so tungt at ásanna valsigur javnaðarflokksins til fólkatingsvalið 1960?

ur sat í sóknarstýrinum.

Hann var farin at byggja sær eina hús og arbeiðið uppá tey sjálvur. Sum skattainntøku uppgav hann hvønn tíma faldaðan við fakmannatímanslónini.

»Egdi arbeiði er spardur peningur, peningur, sum eg hevði noyðst at góldi, um annar maður skuldi gjørt húsamíðarbeiði fyri meg,« helt hann.

Soleiðis var karakterurin á hesum sanna aðalsmanni millum arbeiðsmenn.

Hetta sálarliga reinför, henda órongiliga ærligheit, hetta at liva við kenslu av, at Guds eyga altíð var yvir einum, var ein eginleiki, ið eyðkendi ikki bara mín farna stríðsfelaga Hans Jacob Lindberg, men eisini hansara kammirátar og næstu samstarvsmenn, javnlíkar og javnaldrar.

At kenna hesar menn, at starvast saman við teimum og vera undir teirra ávirkan var kanska hitt ríkasta mær hevur lutast.

Eg minnst Hans Jacob og teir av hansara samstarvsmonnum, mær eydnaðist at koma at kenna, men sum nú eru farnir við, eg minnst teir við tøk og djúpastu virðing.

Teir verða at standa fyri mær og mínun sum hin vakrasta fyrirmynd, teirra lyndi og heilstoypti karakterur.

Hans Jacob Lindberg var timburmeistari. Hevði stóran part av ævi síni arbeiðt á sleipstöðuni á Tvøroyri.

Hann var hegnismaður við lít.

Hann var ein av teimum fyrstu, ið var valdur í sóknarstýri á Tvøroyri sum javnaðarmaður.

Var sum sagt ein stovnarin av Fr. s. javnaðarfelagi og tey fyrstu árinu sum felagsins formaður.

Kammirátar hansara hava bara góð minni at goyma um hann.

Við slíkum gevum koppum sum Hans Jacob Lindberg á odda eigur Føroya arbeiðarfjöld langa framtíð og góða.

Fríður veri yvir minni hansara.

Tvøroyri, tann 16. nov. 1960.

P. M. Dam.

Er tað so tungt at ásanna tað veruliga úrslitið, ið var hetta:

	1957	1960
Javnaðarf. 1979	3707	+ 1731
Sambandsfl. 2322	2388	+ 66
Fólkafl. 2589	2155	+ 434

Luttøkan var 20 pst. meiri við hetta fólkatingsvalið enn seinasta.

Stóðu flokkarnir við frá fólkatingsvalinum 1957 til 1960. Skuldi teirra veljaratal verið ókt við:

Javnaðarf. 1979	+ 20 % = 2371
Sambands. 2322	+ 20 % = 2786
Fólkafl. 2589	+ 20 % = 3106

Tíkið allar umstøður við hevur unj í valinum hesa ferð í mun til fólkatingsvalið í 1957 stilla vinningur seg soleiðis:

Javnfl. 3707	÷ 2371 = v. 1336
Samfl. 2786	÷ 2386 = t. 402
Fólkafl. 3106	÷ 2155 = t. 951

Tíkið allar umstøður við hevur javnaðarf. veruliga vunnið 1336 atkvøður sambandsflokkurin veruliga tapt 402 atkvøður og fólkaflokkurin veruliga tapt 951 atkvøður.

Heldur enn ikki barnsligur sær tílikur uggi, sum fólkatingsmaður Jóhan Poulsen ber fram til sálarbót at javnaðarflokkurin gott og væl hevur hildið stóðuna, meðan stóðan hjá sambandsflokkinum er stórt sæð nærmast tann sama samanborið bæði við fólkatingsvalið 1957 og lögtingsvalið 1958.

Skuldi sammetingin ikki verið líka fyri allar harra fólkatingsmaður?

Hann er tann rætti maðurin

Hákon Djurhuus lovar í grein í »Dagblaðnum« at hann skal ansa eftir at fáa figgarviðurskiptini aftur á fótur.

Jú, hann er tann rætti maðurin. Hann sum so fyrirmyndarliga gjørdi sáttmálan um portugalstrolararnar fyri 3,8 mill. men sum kom at kosta út undir teimum 7 milj. og sum hava kosta landskassanum út ímóti 2 mill. uppá hvønn ella 6 milliönun í reinari útarming — og hovdu teir so verið í lagi!

Nei H. D. ver visur í, at føroyingar aldri aftaná slíkt »bragð« vilja lita tær í hendi at »umsita« og varð veita.

Hvat nú?

Valstríðið er av hesaferð og úrslitið er almannakunnugt. Tað var ein stórusigur fyri landsstýrissamgonguna, serliga fyri javnaðarflokkin.

At tað kennist stimbrandi og tryggja hjá landsstýrinum at sita komandi tvey árin á tamb, til lögtingsval eigur at vera, so er tá at leggja sær í geyma, at ikki er at sita hendur í hupp, tí verður ikki hildið framá miðvíst, sum higartil, so

Brúðleyp. Leygardagin giftust í Havn kirkju Ady Wilhelmsen úr Havn og Helgi Hovgaard, Høvi.

Í gjár vóru vígd í Nólsoyar kirkju Aimi Knudsen, Runavík og Otto F. Hansen Nólsoy.

Munn- og kleyvsjúkan hevur tikið seg upp í Onglandi og Skotlandi. Higartil eru fleiri túsund djór dripin fyri at avmarkað sjúkuna.

Djórakleknin í Føroyum hevur lat ið tey boð gingið, at so lítið sum verður flutt til Føroya úr Onglandi. Hann sigur at seyðarhøvd, epli o. t. má als ikki flytast inn.

Gamli Andrass. Newfoundlandseviðan vá 202 tons.

Føroyskt Saltsola er sum kunnugt farin undir at gera tunnur. Felagið fer nú undir at gera stórhús á Gula-kletti, tað verður ein bygningur í 5 hæddum, 20×40 metrar. Felagið kemur so at kunna virka 50.000 tunnur og hava 20.000 á goymslu.

Isfiskasolan í Onglandi: Hamranes 1139 ks. fyri 3735 stp. »Ola Horne« 781 kitt fyri 3800 stp. »Grunningur« 873 ks. fyri 4179 stp. Lizzie 633 ks. fyri 2343 stp. »Westvard Hø« 595 ks. fyri 2152 stp. »Aldubáran« 379 ks. fyri 1269 stp. »Fiskaness« 1414 kitt fyri 63 stp. »Elsa« 745 kitt fyri 3242 stp. og »Keldan« 335 ks. fyri 991 stp.

Nýggjar bokur. Føroyar sum rættarsamfelag 1535—1655 (Fróðskaparrit) eftir Louis Zachariasen. — Gamli maðurin og Havið, týðing eftir E. Hemmingway av Jacob Olsen, lærara. — Lambameið, barnabók eftir Sigurð Joensen, frammanundan hevur hann aðrar barnabokur. — Vatnið og ljósið, yrkingarsavn eftir Karstin Høydal.

verður fjöldin aftanfjöldin aftanfyrir samgonguna ikki at standa við.

Álitsváttanin til landsstýrið eigur at eggja til meira enn áður at leggja til brots fyri útbýgging. Hon er átroðkandi, tí so leingi Føroyar ikki kunnu geva fólkinum nóg mikið av arbeiði, so leingi er neyðugt at útbýggja. Tann politikkurin má halda uppát, at verða nøgdur við at hópin av tí bestu arbeiðsmegini leitast til konkurerandi fiskitjóðir — tað verður okkum í lonodini til tap.

Og so kostar tað eisini, vist so, men landsstýrið hevur vist seg at duga at skipa fyri, hóast so nógv íleggung, sum ongatíð áður fer fram til skipabyggingina.

Tað er ikki satt, at javnaðarflokkurin ikki av allari megi roynir at virka fyri tí yngra og arbeiðsfúsu fjöldini — so væl sum fyri teim gomlu og illa fyrikomnu.

At flokkurin virkar fyri heildini er ein veruleiki. Tað vitna húsaláns málið, skipabyggingarmálið, vegamál o. o.